

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **R. P.**, zast. JUDr. Milanem Davidkem, advokátem, se sídlem Stalichova 931/11, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2014, č. j. 2 Ad 66/2012 - 344,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Milanu Davidkovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 1.573 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2012, č. j. 2012/12165-421, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil opravné rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“) ze dne 17. 1. 2012, č. j. ABE-87011/2011-04/A2, kterým byla z moci úřední provedena oprava písemného vyhotovení rozhodnutí úřadu práce ze dne 9. 11. 2011, č. j. ABE-9736/2011-04/A2, tak, že jeho část „nepřiznává podporu v nezaměstnanosti ode dne: 9. listopadu 2011“ po opravě zní: „nepřiznává podporu v nezaměstnanosti ode dne: 13. října 2011“.

Usnesením ze dne 4. 4. 2014, č. j. 2 Ad 66/2012 - 344, Městský soud v Praze žalobu žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odmítl. V odůvodnění soud uvedl, že žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 2. 2014, č. j. 2014/8020-421/1, zrušil rozhodnutí úřadu práce ze dne 9. 11. 2011, č. j. ABE-9736/2011-04/A2, ve znění opravného rozhodnutí úřadu práce ze dne 17. 1. 2012, č. j. ABE-87011/2011-04/A2. Soud shledal, že novým rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 2. 2014 došlo ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a po jeho zrušení již neexistují žádná rozhodnutí, která by bylo možno soudem přezkoumat. Městský soud v Praze uzavřel, že zrušením napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení podle § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odpadl předmět řízení. Z tohoto důvodu nejsou naplněny podmínky řízení, a soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. V doplnění kasační stížnosti namítala, že Městský soud v Praze rozhodl na základě neúplného zjištění konkrétních skutečností a věc nesprávně posoudil. Žalobou napadené rozhodnutí je podle stěžovatelky způsobilé soudního přezkumu, neboť zasahuje do jejích práv a splňuje všechna kritéria správního rozhodnutí. Stěžovatelka trvala na tom, že mělo být vedeno standardní soudní řízení a provedeny navrhované důkazy. Již samotné původní správní řízení vykazovalo podle stěžovatelky podstatnou vadu, která spočívala v tvrzení správního orgánu, že stěžovatelka nepodala proti rozhodnutí úřadu práce ze dne 9. 11. 2011, č. j. ABE-9736/2011-04/A2, odvolání. Tuto vadu stěžovatelka Městskému soudu v Praze doložila, soud však neprovedl žádné dokazování, proto je zjištěný skutkový stav v rozporu se spisy, bylo porušeno ustanovení o řízení před správním orgánem (zásada materiální pravdy) a napadené usnesení je nezákonné. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že odpadl předmět řízení, a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v doplnění kasační stížnosti. Ačkoliv stěžovatelka uvedla důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), c), d) a e) s. ř. s., usnesení o odmítnutí žaloby lze napadnout pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Úřad práce vydal dne 9. 11. 2011 dvě rozhodnutí: rozhodnutím č. j. ABE-9736/2011-04/A2 nepřiznal stěžovateli podporu v nezaměstnanosti od 9. 11. 2011, zatímco rozhodnutím č. j. ABE-9746/2011-04/A2 stěžovateli podporu v nezaměstnanosti od 9. 11. 2011 přiznal.

Opravným rozhodnutím ze dne 17. 1. 2012, č. j. ABE-87011/2011-04/A2, úřad práce z moci úřední provedl opravu písemného vyhotovení rozhodnutí úřadu práce ze dne 9. 11. 2011, č. j. ABE-9736/2011-04/A2, tak, že jeho část „*nepřiznává podporu v nezaměstnanosti ode dne: 9. listopadu 2011*“ po opravě zní: „*nepřiznává podporu v*

pokračování

nezaměstnanosti ode dne: 13. října 2011“. Odvolání stěžovatelky proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 4. 5. 2012, č. j. 2012/12165-421, které stěžovatelka napadla žalobou.

Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 2. 2014, č. j. 2014/8020-421/1, na základě odvolání stěžovatelky podaného dne 28. 11. 2011 zrušil rozhodnutí úřadu práce ze dne 9. 11. 2011, č. j. ABE-9736/2011-04/A2, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 17. 1. 2012, č. j. ABE-87011/2011-04/A2, a řízení zastavil.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., *[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.“*

Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelka učinila předmětem soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání proti opravnému rozhodnutí vydanému podle § 70 správního řádu. Opravné rozhodnutí je specifické tím, že se bezprostředně váže k rozhodnutí, jež bylo předmětem opravy, a bez takového rozhodnutí nemá, ani nemůže mít žádné účinky. Není totiž pochyb o tom, že aby mohla být provedena oprava, musí existovat rozhodnutí, které má být opraveno. Z této premisy pak jednoznačně vyplývá, že dojde-li ke zrušení rozhodnutí, jež bylo předmětem opravy, ztrácí opravné rozhodnutí jakýkoliv význam. Opravné rozhodnutí totiž nemůže stát samostatně bez rozhodnutí, které by opravovalo.

Městský soud v Praze se mylí, pokud v napadeném usnesení uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 2. 2014, č. j. 2014/8020-421/1, a to dokonce v přezkumném řízení. Tento závěr nemá oporu v předmětném rozhodnutí, ani ve správním spisu. Žalovaný především nevedl žádné přezkumné řízení a rozhodně nebyl oprávněn v řízení o odvolání zrušit své vlastní rozhodnutí o odvolání proti jinému rozhodnutí; to ostatně žalovaný ani neučinil. Tyto úvahy Městského soudu v Praze tudíž nejsou správné. Zjištěné pochybení však nemá vliv na zákonnost napadeného usnesení, neboť Městský soud v Praze dospěl ke správnému závěru, že v projednávané věci odpadl předmět řízení.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 2. 2014, č. j. 2014/8020-421/1, sice opravné rozhodnutí ze dne 17. 1. 2012, č. j. ABE-87011/2011-04/A2, výslovně nezrušil, nicméně je obsahově vyprázdnil, neboť zrušil rozhodnutí, které bylo předmětem opravy, a výslovně uvedl, že toto rozhodnutí zrušuje v opraveném znění. V důsledku tohoto rozhodnutí žalovaného ztratil soudní přezkum žalobou napadeného rozhodnutí smysl, neboť opravné rozhodnutí, i rozhodnutí o odvolání stěžovatelky proti němu, v celém svém rozsahu pozbyly právních účinků.

S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud uzavírá, že právní mocí rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2014, č. j. 2014/8020-421/1, odpadl předmět řízení v projednávané věci, neboť žalobou napadené rozhodnutí včetně prvostupňového opravného

rozhodnutí ztratily veškeré právní účinky. Tato procesní situace představuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, a proto Městský soud v Praze postupoval správně, pokud žalobu stěžovatelky odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli v jejím tvrzení o neúplném zjištění skutkového stavu, neboť Městský soud v Praze zjistil skutkový stav v rozsahu plně postačujícím pro zaujetí právního závěru o tom, že nejsou splněny podmínky řízení. Jakékoliv další dokazování je v takovém případě zcela nadbytečné. Nedostatek podmínek řízení brání věcnému přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, proto nelze Městskému soudu v Praze vytýkat, že neprovedl dokazování v rozsahu navrhovaném stěžovatelkou a že se věcně nezabýval jednotlivými žalobními námitkami.

Namítá-li stěžovatelka, že žalobou napadené rozhodnutí je způsobilé soudního přezkumu, neboť zasahuje do jejích práv a splňuje všechna kritéria správního rozhodnutí, Nejvyšší správní soud opakuje, že zrušením rozhodnutí, které bylo předmětem opravy, ztratilo opravné rozhodnutí i na ně navazující rozhodnutí o odvolání veškeré právní účinky. Jediným smyslem těchto rozhodnutí byla oprava nyní již neexistujícího rozhodnutí úřadu práce ze dne 9. 11. 2011, č. j. ABE-9736/2011-04/A2. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že opravné rozhodnutí, ani žalobou napadené rozhodnutí nemůže po právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2014, č. j. 2014/8020-421/1, jakkoliv zasahovat do práv stěžovatelky.

Se stěžovatelkou lze souhlasit potud, že žalovaný pochybil, když přehlédl její odvolání podané dne 28. 11. 2011. Toto pochybení však žalovaný napravit právě vydáním opakovaně zmiňovaného rozhodnutí ze dne 6. 2. 2014, č. j. 2014/8020-421/1. Toto rozhodnutí, ani postup žalovaného směřující k jeho vydání, nebyly předmětem řízení v projednávané věci, proto se Nejvyšší správní soud dalšími souvisejícími tvrzeními stěžovatelky nezabýval.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že důvodnost kasačních námitek nebyla prokázána a napadené usnesení není nezákonné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2014, č. j. 2 Ad 66/2012 - 344, zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v tomto řízení procesně úspěšná a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto Nejvyšší správní soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Odměna soudem ustanovenému zástupci stěžovatelky JUDr. Milanu Davidkovi, advokátovi, a náhrada jeho hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce stěžovatelky, který byl ustanoven a převzal zastoupení již v řízení před Městským soudem v Praze, učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (blanketní kasační stížnost včetně doplnění), za který mu náleží odměna

pokračování

ve výši 1.000 Kč podle § 9 odst. 2 a § 7 advokátního tarifu a režijní paušál podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 1.300 Kč, tj. 273 Kč. Zástupci stěžovatelky bude vyplacena částka 1.573 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky, která je osvobozena od soudních poplatků, nese stát (srov. § 35 odst. 8 a § 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu